

UZASADNIENIE

Na początku lipca 1999 roku I. K., nosząca wówczas nazwisko S., spotkała się z A. K..

W spotkaniu tym uczestniczyli także R. S. i A. B. (1). Podczas tego spotkania R. S. zaproponował A. B. (2) kwotę 1000 złotych w zamian za założenie rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego. A. B. (2) zgodził się na tę propozycję. Po oświadczeniu A. B. (2) w czwórkę udali się do miejsca zamieszkania A. B. (2). Tam A. B. (2) przekazał R. S. dowód osobisty i dokumenty niezbędne do założenia rachunku. Wówczas A. K. i R. S. gdzieś wyszli, a I. K. udała się do swojego miejsca zamieszkania.

Zeznania I. K. – k.25-27,51-52.

13 lipca 1999 roku A. B. (2) udał się do I Oddziału (...) w Ł.. Tam podpisał kartę posiadacza rachunku i umowę rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego superkonto.

Z kolei 28 lipca 1999 roku odebrał nadesłaną mu przez bank książeczkę czekową, w której znajdowały się чеки o numerach
od (...) do (...).

Zeznania A. B. (2) – k.30v-33, dokumentacja bankowa – k.3-7, zeznania M. S. – k.14v-15.

Tego samego dnia A. B. (2) spotkał się z I. K., A. K. i R. S.. Wspólnie udali się samochodem do Agencji (...) w celu dokonania wypłaty pieniędzy na podstawie czeków przesłanych A. B. (2). I. K. wypisała dwa blankiety czeków i złożyła podpisy o treści (...) w miejscu wystawcy. Następnie

na podstawie jednego z tych czeków A. K. wypłacił kwotę 1000 złotych w (...) Banku (...) SA numer 14- (...), zaś I. K. wypłaciła kwotę 1000 złotych w (...) Banku (...) SA numer 81- (...). O godzinie 12:00 A. B. (2) złożył w I Oddziale (...) SA oświadczenie o utracie czeków. Realizacja powyższych czeków spowodowała debet na koncie A. B. (2) w kwocie 1999,90 złotych.

Zeznania I. K. – k.25-27,51-52, zeznania A. K. – k. 18,36v-37, zeznania A. B. (2) – k.30v-33, dokumentacja bankowa – k.6v,8-13, zeznania M. S. – k.14v-15, opinia grafometryczna – k.20-23,

A. K., I. K. i A. B. (2) zostali prawomocnie skazani za czyn z art. 310 § 1 k.k. i inne, który dotyczył czynu inkryminowanego R. S. w niniejszym postępowaniu.

Wyrok – k.163-166.

Będąc przesłuchiwanym w postępowaniu przygotowawczym R. S. początkowo nie przyznał się do zarzucanego czynu i odmówił składania wyjaśnień, a następnie zmienił swoje stanowisko, i, odmawiając złożenia wyjaśnień w sprawie, przyznał się do zarzucanego przestępstwa. Wniósł o wymierzenie mu kary bez przeprowadzania postępowania dowodowego.

wyjaśnienia oskarżonego – k.204, 209.

R. S. urodził się w (...) roku, jest obywatelem polskim, narodowości polskiej, jest rozwiedziony, posiada wykształcenie podstawowe, nie ma wyuczonego zawodu, posiada troje dzieci, z których jedno pozostaje na jego utrzymaniu, prowadzi działalność gospodarczą (...), z której uzyskuje dochód

w wysokości 600-800 euro, nie posiada majątku, w przeszłości był karany za przestępstwa przeciwko dokumentom i mieniu, w tym

z użyciem przemocy, zaś wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Łodzi z 31 marca 1994 roku w sprawie II K 320/93 został skazany na karę

3 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 210 § 1 dawnego k.k., którą odbywał w okresie od 15 czerwca 1993 roku do 18 sierpnia 1994 roku.

karta karna – k.61-61v,94-94v,122-122v,131-131v,136-137,196-197, odpis wyroku – k.110-111, dane osobowe – k.33-33v.

Sąd zważył co następuje:

Za wiarygodne sąd uznał wszystkie dowody zebrane w sprawie. Brak jest podstaw do kwestionowania zeznań pracownicy Banku

(...) SA (...), w sytuacji, gdy jej relacja ma pełne potwierdzenie w dokumentacji bankowej oraz zeznaniach A. B. (2).

Także dowody z zeznań A. K. i I. K. w pełni korespondują z zeznaniami wyżej opisanych świadków w istotnych dla sprawy kwestiach. Drobne rozbieżności

w relacji I. K., A. K. i A. B. (2) nie dotyczą kluczowych okoliczności sprawy, w szczególności porozumienia i czynności wykonawczych podjętych przez poszczególne osoby w przestępstwie.

Brak jest podstaw do kwestionowania rzetelności i prawidłowości opinii grafometrycznej. Wnioski biegłego są zgodne z relacjami I. K., A. B. (2) i A. K..

Wiarygodność wszystkich zebranych w sprawie dokumentów także nie budzi wątpliwości. Korelują one z zeznaniami świadków i nie były w żaden sposób kwestionowane.

Z uwagi na powyższe sąd uznał, że na podstawie wszystkich omówionych dowodów można poczynić kategoryczne ustalenia faktyczne, co też uczynił.

Na podstawie wymienionego materiału dowodowego oraz analiz sąd uznał, iż oskarżony R. S. dopuścił się zarzucanego mu czynu, to jest tego, że w dniu 28 lipca 1999 roku w Ł. będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności działając wspólnie i w porozumieniu z I. K., A. B. (2) oraz A. K., w krótkich odstępach czasu,

w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S. A. I Oddział w Ł. w kwocie 2000 zł w ten sposób,

iż założyli oni rachunek bankowy na dane A. B. (2) w ww. Banku, a następnie podrobili dwa czeki o numerach (...)

i (...) do tego rachunku, które wprowadzili do obrotu, przedstawiając je do realizacji i wprowadzając pracowników Banku

w błąd co do ich autentyczności oraz zamiaru pokrycia debetu

na rachunku bankowym, powstałego wskutek wypłaty przy pomocy tych czeków pieniędzy, czym działali na szkodę Banku (...) S.A.

I Oddział w Ł. – przyjmując, że wprowadzenie czeków do obrotu

i podrobienie stanowi wypadek mniejszej wagi, to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 310 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 310 § 3 k.k.

i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw.

z art. 64 § 1 k.k.

Bezprawność i karygodność czynu przypisanego oskarżonemu

nie budzi wątpliwości. W toku postępowania, nie ujawniono okoliczności, które uzasadniałyby twierdzenie, że czyn jest społecznie szkodliwy w stopniu znikomym. Jednocześnie czyn może być przypisany R. S. jako zawiniony. W sprawie nie zebrano danych, które mogłyby świadczyć, iż w chwili popełnienia czynu poczytalność oskarżonego była w ograniczona bądź zniesiona.

Wobec powyższego sąd uznał, iż czyn popełniony przez oskarżonego jest bezprawny, karygodny i zawiniony.

Przed podjęciem rozstrzygnięcia w zakresie wysokości kary, która winna być wymierzona oskarżonemu za dokonanie przypisanego czynu sąd podjął rozważania w zakresie ustawy, która winna mieć zastosowanie. Podstawą do czynienia takich rozważań był fakt, iż w momencie orzekania obowiązywała inna ustawa niż w chwili dokonania przestępstwa.

Po pierwsze sąd zauważył, iż rozważania te nie mogą dotyczyć kształtu przypisanego czynu oraz wysokości wymierzonej kary, albowiem w tym zakresie od chwili popełnienia przestępstwa do chwili orzekania przepisy art. 310 § 1, 2 i 3 k.k., art. 286 § 1 k.k., art. 11 § 2 k.k., art. 12 k.k., art. 64 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. nie uległy zmianie.

W tym zaś przypadku jedyną płaszczyzną rozważań w zakresie korzystności ustawy nowej i starej z punktu widzenia sytuacji prawnej oskarżonego, były normy dotyczące możliwości ewentualnego warunkowego zawieszenia wykonania kary. Zgodnie z treścią

art. 69 § 1 k.k., w kształcie obowiązującym do 30 czerwca 2015 roku, sąd mógł zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat, jeżeli było to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Zgodnie z treścią art. 69 § 1 k.k. w kształcie obowiązującym od 1 lipca 2015 roku sąd mógł zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności nie przekraczającej jednego roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i było

to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary,

a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Proste porównanie dwóch treści omawianego przepisu, z sytuacją procesową R. S., prowadzi do jednoznacznego wniosku,

iż w jego sytuacji korzystniejsze jest zastosowanie przepisów obowiązujących do 30 czerwca 2015 roku. Zgodnie z aktualnie obowiązującym stanem prawnym w ogóle nie mógłby on skorzystać

z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary, albowiem był w przeszłości skazany na karę pozbawienia wolności. Takiego warunku nie zawiera treść analizowanego przepisu w wersji obowiązującej do 30 czerwca 2015 roku. Nie ma zatem wątpliwości,

że co do zasady, z punktu widzenia możliwości zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej względem oskarżonego korzystniejsze jest zastosowanie ustawy w kształcie obowiązującym do 30 czerwca 2015 roku. Ten reżim prawny nie wyklucza zastosowania warunkowego zawieszenia kary względem osób skazanych uprzednio na karę pozbawienia wolności.

Z uwagi na powyższe sąd uznał, iż w rozpoznawanej sprawie niezbędne jest orzekanie na podstawie przepisów obowiązujących

do 30 czerwca 2015 roku, gdyż są one korzystniejsze dla oskarżonego.

W tym miejscu należy też podkreślić, iż sąd, w pełni zgadzając się

z utartą linią orzecznictwa, wszystkie rozstrzygnięcia przyjęte w wyroku wydał wedle stanu prawnego obowiązującego do 30 czerwca 2015 roku. W ocenie sądu nie jest akceptowalne, aby część rozstrzygnięć opartych była na jednym stanie prawnym, a część na innym. Niemniej jednak sąd określając kwalifikację przypisanego oskarżonemu czynu oraz wskazując podstawy prawne orzeczonej względem niego kary, nie ujął w nich art. 4 § 1 k.k. W ocenie sądu zawieranie omawianego przepisu w kwalifikacji i podstawie prawnej skazania nie było konieczne, to zaś ze względu na omówiony już wcześniej fakt, iż treść zastosowanych w punkcie 1 wyroku przepisów nie uległa zmianom.

Wymierzając oskarżonemu karę, sąd uwzględnił jako okoliczności obciążające działanie wspólnie z innymi osobami, istotną rolę

w przestępstwie, popełnienie czynu wypełniającego znamiona dwóch przestępstw, uprzednią karalność za przestępstwa oraz działanie w ramach recydywy zwykłej.

Na korzyść oskarżonego sąd poczytał zaś przyznanie się do winy i nieznaczną szkodę majątkową wyrządzoną przestępstwem.

Orzekając karę sąd zastosował nadzwyczajne złagodzenie kary. Możliwość zastosowania tej instytucji przewidują normy zawarte

w art. 310 § 3 k.k. i art. 60 § 1 k.k. W ocenie sądu zastosowanie tej instytucji było jak najbardziej zasadne, a to ze względu na fakt, iż stopień społecznej szkodliwości czynu nie był wysoki, a przedmiotem podrobienia były jedynie dwa czekki opiewające na nieznaczną kwotę pieniędzy.

Mając na względzie wymienione wyżej okoliczności oraz potrzeby w zakresie prawidłowego kształtowania świadomości społeczeństwa, sąd uznał, że kara 2 lat pozbawienia wolności, będzie karą adekwatną do stopnia winy oskarżonego i spełni tak cele wychowawcze, jak i w zakresie społecznego oddziaływania.

Wymiar kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu zobowiązał sąd do rozważenia zasadności warunkowego zawieszenia jej wykonania. Podstawową przesłanką warunkowego zawieszenia wykonania kary są względy prognostyczne. Ustawa uzależnia zastosowanie tej instytucji od pozytywnej prognozy kryminologicznej sprawcy przestępstwa, pozwalającej na przyjęcie, że efektywne odbycie kary nie jest niezbędne dla osiągnięcia wobec niego celu w postaci resocjalizacji (podobnie: wyrok SA w Katowicach z 10 lutego 2000 r., II AKa 5/2000, LexPolonica nr 349421, OSA 2001, nr 1, poz. 1). W ocenie Sądu cele kary zostaną osiągnięte pomimo

nie wdrożenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności do wykonania. Przestępstwo popełnione zostało przez R. S. 19 lat temu. Ta okoliczność przekonuje do uznania, iż odbywanie przez niego kary pozbawienia wolności w warunkach izolacji nie jest konieczne. Zdaniem sądu, także wysokość kary skutecznie odwiedzie go od zamiaru dokonywania przestępstw w przyszłości.

Określając okres probacji sąd wziął pod uwagę, iż za krótkotrwałym monitorowaniem zachowań oskarżonego w okresie próby przemawia to, że od chwili popełnienia przestępstwa upłynął już znaczący okres. Z drugiej strony okres próby nie może być minimalny, albowiem oskarżony wchodził już wcześniej w konflikt z prawem i ta okoliczność przemawia za wydłużeniem probacji. Analiza wszystkich powyższych względów doprowadziła sąd do uznania, że trzyletni okres próby, będzie adekwatnym okresem do badania zachowań oskarżonego i zachodzących w nich zmian.

Sąd uznał jednocześnie, że dla wzmocnienia funkcji wychowawczej i zapobiegawczej zastosowanej represji karnej, oraz mając na względzie działanie R. S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, celowym jest sięgnięcie po karę grzywny. Uwzględniając, iż grzywna ma przede wszystkim oddziaływać wychowawczo i zapobiegawczo, a nie stanowić odwetu, jak również musi mieć odniesienie do sytuacji materialnej oskarżonego, Sąd orzekł ją w wymiarze 50 stawek dziennych po 20 złotych każda.

Sąd, uznając, iż sytuacja materialna oskarżonego umożliwia mu uregulowanie kosztów sądowych bez uszczerbku dla kosztów koniecznego utrzymania jego i rodziny, zasądził od niego koszty sądowe w kwocie 800 złotych, na które złożyły się opłaty od kar, ryczałt za doręczenia oraz opłata za uzyskanie danych o karalności.